

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2015 r. nr Od-464/11 Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w S. odmówił wszczęcia postępowania w celu ustalenia pogorszenia stanu zdrowia z tytułu uszczerbku na zdrowiu Z. M. doznanego wskutek wypadku z dnia 28 lipca 2011 r., pozostającego w związku ze służbą wojskową. W uzasadnieniu wskazano, że orzeczeniem z dnia 10 maja 2012 r. Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w S. określiła następstwa wypadku wskazując na 0% uszczerbku na zdrowiu. Ubezpieczony nie odwołał się od tamtego orzeczenia. Wnioskiem z dnia 4 sierpnia 2015 r. ubezpieczony zwrócił się o ponowne skierowanie go do komisji lekarskiej w związku z pogorszeniem się stanu zdrowia wskutek wypadku z 28 lipca 2011 r. Organ rentowy stwierdził, że z art. 11 ust. 2 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową wynika, że jednorazowe odszkodowanie zwiększa się, jeżeli uszczerbek na zdrowiu uległ zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych. Zdaniem organu przepis ten przesądza, że zwiększenie odszkodowania możliwe jest wyłącznie w sytuacji, gdy już uprzednio żołnierz miał przyznane prawo do jednorazowego odszkodowania. Taka możliwość jest wykluczona, gdy żołnierzowi już wcześniej odmówiono przyznania odszkodowania wskutek ustalenia, że wypadek nie spowodował żadnego uszczerbku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Z. M. wnosząc o jej uchylenie. Zaznaczył, że organ rentowy nie przeprowadził żadnych badań specjalistycznych, które pozwoliłyby wykluczyć uszczerbek na zdrowiu. Jego problemy zdrowotne wynikające z wypadku z dnia 28 lipca 2011 r. stawały się coraz bardziej dolegliwe, nasilały się. Poza tym rozpoznano u niego zaburzenia adaptacyjne. Nie zapoznając się ze znacznie szerszą dokumentacją medyczną, organ rentowy odmówił jednak wszczęcia postępowania. Powołując się na art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy Z. M. stwierdził, że jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli żołnierz doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku w ciągu trzech lat od dnia wypadku – tak jak w jego przypadku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji.

Zarządzeniem z dnia 13 stycznia 2016 r. (k. 43) Przewodniczący zwrócił akta sprawy organowi rentowemu na podstawie art. 467 § 4 k.p.c., celem jej uzupełnienia, poprzez rozpoznanie wniosku ubezpieczonego z zastosowaniem art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową. W uzasadnieniu wskazano, że intencją wniosku ubezpieczonego nie było wydanie orzeczenia co do pogorszenia stanu zdrowia, lecz ocena skutków zdrowotnych występujących po raz pierwszy przed upływem 3 lat od chwili wypadku, co powinno skutkować rozpoznaniem wniosku właśnie z zastosowaniem art. 15 ust. 1 ustawy.

Na skutek zwrotu sprawy organ rentowy postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 r. wznowił postępowanie w sprawie przyznania Z. M. jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku pozostającego w związku ze służbą.

Następnie decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w S. przyznał ubezpieczonemu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku z dnia 28 lipca 2011 r. pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w kwocie 780 zł, odpowiadającej 1% uszczerbku na zdrowiu.

Pismem procesowym z dnia 4 stycznia 2017 r. (k. 87) ubezpieczony wskazał, że podtrzymuje swoje odwołanie w zakresie powyżej przyznanego odszkodowania. W jego ocenie uszczerbek na zdrowiu związany z przedmiotowym wypadkiem był znacznie wyższy.

Pismem z dnia 25 stycznia 2017 r. organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2017 r. Sąd umorzył postępowanie w całości. Na skutek zażalenia ubezpieczonego postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017 r. uchylił swoje poprzednie postanowienie i umorzył postępowanie w zakresie

dotyczącym jednorazowego odszkodowania za wypadek w związku z pełnieniem służby z dnia 28 lipca 2011 r. w wysokości odpowiadającej 1% uszczerbku na zdrowiu (k. 121).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2011 r. żołnierz zawodowy Z. M. uległ wypadkowi podczas udziału w patrolu bojowym wozem bojowym KTO R. w Afganistanie, w prowincji G., gdzie pełnił funkcje dowódcy desantu, siedząc obok kierującego. Pod jadącym pojazdem został zdetonowany ukryty ładunek wybuchowy, który wyrzucił go do góry. W wyniku fali uderzeniowej wybuchu oraz wyrzucenia pojazdu w górę żołnierz doznał ogólnych potłuczeń całego ciała, w tym szczególnie okolicy krzyżowo – lędźwiowej oraz lewego biodra. Natomiast kierujący pojazdem zmarł.

Niesporne, a nadto protokół wypadkowy (...) – k. 12 akt sprawy odszkodowawczej (w załączniku)

Po powrocie do kraju Z. M. został poddany badaniom, w trakcie których stwierdzono stan po urazie bojowym, uraz akustyczny, stłuczenie odcinka L/S kręgosłupa, stłuczenie biodra po stronie lewej oraz zaburzenia adaptacyjne. Zalecono leczenie w warunkach ambulatoryjnych – wdrożono leczenie zachowawcze. Otrzymał zwolnienia lekarskie od lekarza psychiatry.

Dowód: dokumentacja medyczna – k. 9-34, 141-143, 148

Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w S., po stwierdzeniu u Z. M. przebytych: stłuczenia okolicy krzyżowo – lędźwiowej bez trwałych następstw, stłuczenia lewej okolicy biodrowej bez trwałych następstw, urazu akustycznego oraz złamania korony zęba 12, przyznał mu 1% uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: orzeczenie nr (...) – k. 73

Obecnie u Z. M. rozpoznaje się przebyte stłuczenie okolicy krzyżowo – lędźwiowej i lewej okolicy biodrowej z zespołem bólowo korzeniowym lewostronnym na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, wad rozwojowych oraz podejrzenia złamania kręgu L5, które powodują 2% długotrwały uszczerbek na zdrowiu, pozostający w związku z wypadkiem podczas pełnienia służby w dniu 28 lipca 2011 r. Uszczerbek ten zmniejsza się z 5% do 2% w związku z istniejącymi zmianami klinicznymi. Bóle o stopniowo mniejszym nasileniu, lecz utrzymują się. W obrazie RTG brak zmian pourazowych. Po neurobrazowaniu wyciągnięto wnioski o istnieniu zmian zwyrodnieniowych, wypukliniach kręgów od L3 do S1, niespojeniu łuku S1, a także o podejrzeniu złamania kręgu L5 o charakterze kompresyjnym, co nie było wyeksponowane w badaniach neurobrazowania od 2011 r. Opis badania stanu klinicznego z 2015 r. wskazywał na brak ubytków, w tym neurologicznych. 19 lipca 2015 r. został uznany za zdolnego do służby.

Dowód: opinia biegłych sądowych z zakresu neurologii B. M. i ortopedii A. K. – k. 177-187, opinia uzupełniająca – k. 262.

W zakresie zdrowia psychicznego u Z. M. rozpoznaje się zaburzenia adaptacyjne z innymi określonymi objawami dominującymi, powstałe w związku z wypadkiem z dnia 28 lipca 2011 r. i powodujące długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynoszący 5%. Zaburzenia adaptacyjne nie powstały bezpośrednio po wypadku, co jednak nie wyklucza ich związku z tym wypadkiem. Charakterystyczną cechą w zaburzeniach stresowych pourazowych jest to, że często występują po okresie utajenia, który może trwać nawet wiele miesięcy. Istnieje związek tych zaburzeń, w tym także jąkania, ze zdarzeniami bojowymi z dnia 28 lipca 2011 r., które było jednym z najbardziej traumatycznych zdarzeń w czasie polskich misji w Afganistanie.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii J. K. – k. 234-243.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się częściowo uzasadnione.

Prawo do jednorazowego odszkodowania pozostającego w związku ze służbą zostało uregulowane w ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (tekst jedn.: Dz.U. z 2017 r. poz. 1950) – zwanej dalej „ustawą”. Zgodnie z przepisem art. 1 ustawy świadczenia odszkodowawcze określone w ustawie obejmują jednorazowe odszkodowanie przysługujące w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową oraz odszkodowanie za przedmioty osobistego użytku utracone, całkowicie zniszczone lub uszkodzone wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową. W myśl przepisu art. 2 ust. 1 ww. ustawy świadczenia odszkodowawcze określone w ustawie przysługują żołnierzowi, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej, zwanego dalej "wypadkiem", albo wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej, zwanej dalej "chorobą", jak również żołnierzowi, który poniósł szkodę majątkową wskutek wypadku, a także rodzinie żołnierza, który zmarł wskutek wypadku lub choroby. W myśl przepisu art. 4 te same ustawy uszczerbek na zdrowiu, o którym mowa w art. 2 ust. 1, uważa się za:

- 1) stały - jeżeli powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy;
- 2) długotrwały - jeżeli powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące ulec poprawie (art. 4 ww. ustawy).

Zgodnie zaś z art. 5 ww. ustawy za wypadek uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które zaszło podczas lub w związku:

- 1) z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych;
- 2) z wykonywaniem czynności w interesie służby wojskowej, nawet bez polecenia przełożonych;
- 3) z ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowaniem mienia przed zniszczeniem lub zagarnięciem;
- 4) z udziałem w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo ochroną innych osób przed napaścią;
- 5) z odbywaniem drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności określonych w pkt 1 i 2.

Organ rentowy oparł swoje rozstrzygnięcie na przepisie art. 1, art. 2 ust. 1, art. 5 pkt 5 oraz art. 11 ust. 1 i 5 niniejszej ustawy, a zgodnie z tym ostatnim jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem art. 28 ust. 1., a kwotę jednorazowego odszkodowania zaokrąglą się do pełnych złotych.

W przedmiotowej sprawie fakt, że ubezpieczony doznał wypadku pozostających w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w dniu 28 lipca 2011 r., wskutek którego doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu był bezsporny. Organ rentowy zarówno na etapie przedsądowym jak i w trakcie niniejszego postępowania nie podnosił zarzutów co do tego, czy wypadek należy zakwalifikować do wypadków pozostających w związku ze służbą. Organ nie kwestionował tego, że ubezpieczony na skutek tego wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu. Przyznał ubezpieczonemu jednorazowe odszkodowanie, oceniając uszczerbek na zdrowiu ubezpieczonego wywołany wypadkiem na 1 %. Ubezpieczony zaś twierdził, że uszczerbek ten jest wyższy.

Przed dokonaniem merytorycznej oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu Z. M. należało jednak omówić względy proceduralne, które również były elementem sporu stron tego postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że stosownie do art. 11 ust. 2 ustawy jednorazowe odszkodowanie zwiększa się, jeżeli uszczerbek na zdrowiu uległ zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych. A skoro prawomocną decyzją ustalono 0% uszczerbek na zdrowiu, to każdy kolejny wniosek jest zdaniem organu wykluczony. Nie wiadomo przy tym, na jakiej podstawie organ uznał, że nie doszło do zwiększenia co najmniej o 10 punktów

procentowych, skoro nie badał ponownie ubezpieczonego. Niemniej jednak Sąd uznał, że wniosek Z. M. nie wskazywał na zwiększenie uszczerbku, lecz na powstanie uszczerbku (po raz pierwszy). Z treści art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy wynika bowiem, że jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli żołnierz doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku w ciągu trzech lat od dnia wypadku. Tego rodzaju dolegliwości zgłosił ubezpieczony. Poprzednia decyzja przyznająca 0% uszczerbku na zdrowiu była przedwczesną. Z tych względów zarządzeniem z dnia 13 stycznia 2016 r. Przewodniczący zwrócił akta sprawy organowi rentowemu na podstawie art. 467 § 4 k.p.c., celem jej uzupełnienia, poprzez rozpoznanie wniosku ubezpieczonego z zastosowaniem art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Na skutek zwrotu sprawy organ rentowy postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 r. wznowił postępowanie, a następnie decyzją z dnia 29 sierpnia 2016 r. przyznał ubezpieczonemu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku z dnia 28 lipca 2011 r. pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej w kwocie 780 zł, odpowiadającej 1% uszczerbku na zdrowiu.

Zarządzenie z dnia 13 stycznia 2016 r. o zwrocie sprawy organowi zostało wydane w toku wstępnego badania sprawy (art. 467 § 2 KPC). Orzeczenie o zwrocie akt organowi rentowemu nie kończy postępowania. Po uzupełnieniu materiału sprawy albo usunięciu braków decyzji organ rentowy ponownie przedstawia akta sądowi, który orzeka co do istoty sprawy (art. 477¹⁴ KPC) lub postępowanie umarza (art. 477¹³ KPC). W tym wypadku organ wydał nową decyzję, którą uwzględnił stanowisko ubezpieczonego jedynie w części (przyznając jednorazowe odszkodowanie za 1% uszczerbku na zdrowiu). W myśl art. 477¹³ § 1 KPC zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji lub wojewódzki zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności zaskarżonego orzeczenia przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części. Poza tym zmiana lub wykonanie decyzji lub orzeczenia nie ma wpływu na bieg sprawy. W rezultacie należało umorzyć w części dotyczącej wspomnianego odszkodowania za uszczerbek 1%. W pozostałej części postępowanie pozostało w toku i nie wymagało złożenia nowego odwołania przez ubezpieczonego. W przeciwnym razie przepis art. 477¹³ § 1 KPC nakazywałby każdorazowe umorzenie postępowania w całości, nie przewidując umorzenia częściowego, na wypadek uwzględnienia żądania strony nie w pełni. A skoro postępowanie w pozostałym zakresie odwołania pozostało w toku, to Sąd nie rozważał kwestii przywrócenia terminu do złożenia odwołania od nowej decyzji. To odwołanie inicjujące niniejsze postępowanie w 2015 r. nakazywało zbadanie zakresu uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego, bez potrzeby ponownego zaskarżania kolejnej decyzji organu.

Z uwagi na fakt, iż ocena stanu zdrowia ubezpieczonego wymagała wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych z zakresu właściwego dla rodzaju urazu doznanego przez ubezpieczonego. Ubezpieczony akcentował na skutki w sferze ortopedycznej oraz psychicznej. Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii i neurologii oraz z zakresu psychiatrii.

Biegli ortopeda i neurolog rozpoznali u ubezpieczonego przebyte stłuczenie okolicy krzyżowo – lędźwiowej i lewej okolicy biodrowej z zespołem bólowo korzeniowym lewostronnym na podłożu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, wad rozwojowych oraz podejrzenia złamania kręgu L5, które powodują 2% długotrwały uszczerbek na zdrowiu, pozostający w związku z wypadkiem podczas pełnienia służby w dniu 28 lipca 2011 r. Biegli – powołując się na pozycję 94c rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 sierpnia 2003 r. w sprawie ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz związku śmierci żołnierzy ze służbą wojskową wskutek wypadku lub choroby (tekst jedn.: Dz.U. z 2014 r., poz. 839) - obniżyli jednak stopień uszczerbku z 5 do 2% , powołując się na obraz kliniczny stanu ubezpieczonego. Bieli opisali, że występujące bóle mają stopniowo mniejsze nasilenie. W obrazie RTG brak zmian pourazowych. Po neurobrazowaniu wyciągnięto wnioski o istnieniu zmian zwyrodnieniowych, wypukliniach kręgow od L3 do S1, niespojeniu luku S1, a także o podejrzeniu złamania kręgu L5 o charakterze kompresyjnym, co nie było wykiesponowane w badaniach neurobrazowania od 2011 r. Opis badania stanu klinicznego z 2015 r. wskazywał na brak ubytków, w tym neurologicznych.

Ubezpieczony złożył zarzuty do tej opinii, podnosząc że biegli nie uwzględnili w swojej ocenie i nie wyjaśnili kwestii podejrzenia złamania kręgu L5. Tymczasem biegli wskazali, że podejrzenie złamania kręgu pojawiło się dopiero w

neurobrazowaniu z 2015 r., nie będąc wykazywanym w roku 2011 r. W ten sposób nie powiązali tego rozpoznania z wypadkiem z 28 lipca 2011 r. W rezultacie nie wglębiali się w szczegóły tego rozpoznania. Następnie ubezpieczony stwierdził, że biegli w nieuprawniony sposób obniżyli uszczerbek z 5 do 2%. Biegli w opinii uzupełniającej – po zapoznaniu się z zarzutami strony – podtrzymali swoje stanowisko, wskazując na uzasadnienie opinii odnoszące się do obrazu klinicznego, który odpowiada 2% uszczerbkowi, a nie 5%. Wskazali przy tym, że stłuczenie kręgosłupa jest bez istotnych następstw. Podstawę takiego wniosku biegłych stanowił § 17 ust. 6 zdanie drugie rozporządzenia MON z 8 sierpnia 2003 r., który stanowi, że można ustalić stopień uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji, w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji tego wykazu. W dalszej kolejności zarzuty do opinii dotyczyły utrzymujących się dolegliwości bólowych. Trzeba jednak zważyć, że ubezpieczony wskazał na epizody bólowe, podczas gdy zadaniem biegłych była ocena długotrwałych następstw.

Opinię sporządzoną przez biegłych ortopedę i neurologa należało ocenić jako jasną, pełną i spójną, a jej wnioski za logicznie skorelowane z rozpoznaniem. Opinia ta została wydana po badaniu przedmiotowym ubezpieczonego i analizie dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jego zdrowia. Wnioski biegłych korespondują z wynikami przeprowadzonych badań szczegółowo opisanymi w opinii. Powyższe, przy uwzględnieniu, że biegli to wysokiej klasy fachowcy o wieloletnim doświadczeniu klinicznym i specjalności odpowiedniej do schorzenia ubezpieczonego, przemawiało za uznaniem opinii za rzetelną i wiarygodną. Ich doświadczenie pozwalało również na przypisanie stanu klinicznego ubezpieczonego do stopnia uszczerbku niższego od minimalnych 5% wskazanych w pozycji 94c tabeli uszczerbkowej. Dlatego też, Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłych wyrażone w opinii, nie znajdując żadnych podstaw do jego zakwestionowania.

Sąd uznał na miarodajną w sprawie także opinię biegłego z zakresu psychiatrii J. K.. Pierwotnie opinię z tego zakresu sporządziła K. P. (k. 144-146). Osoba ta była biegłym ad hoc, nie widniejącym na liście biegłych Sądu Okręgowego w Szczecinie. Nie odebrano jednak od niej przyrzeczenia w trybie art. 282 § 1 w związku z art. 283 § 2 KPC, co podniosła strona ubezpieczona. W rezultacie więc sporządzoną opinię Sąd mógł uznać jedynie za dokument prywatny, a następnie dopuścić dowód z opinii biegłego psychiatry wpisanego na listę Sądu Okręgowego w Szczecinie – J. K.. W obszernie uzasadnionej ekspertyzie biegły odniósł się do zgromadzonej dokumentacji medycznej, obszernie przedstawił wyniki przeprowadzonego badania ubezpieczonego, ale również odniósł się do treści dokumentu K. P., uzasadniając przyczyny podjęcia innych wniosków, wskazując, że choć zaburzenia adaptacyjne nie powstały bezpośrednio po wypadku, to jednak nie wyklucza ich związku z tym wypadkiem. Charakterystyczną bowiem cechą w zaburzeniach stresowych pourazowych jest to, że często występują po okresie utajenia, który może trwać nawet wiele miesięcy. Biegły stwierdził, że istnieje związek tych zaburzeń, w tym także jąkania, ze zdarzeniami bojowymi z dnia 28 lipca 2011 r.

Organ rentowy wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego psychiatry, ze względu na rozbieżności pomiędzy dwoma opiniami. Sąd jednak poprzestał na opinii biegłego K., która była jasna, spójna, wnikliwa i wyczerpująco uzasadniona. Poza tym opinię K. P. traktował jedynie jako dokument prywatny, a biegły J. K. odniósł się do jej treści i uzasadnił odmienne wnioski. Wreszcie kodeksowi postępowania cywilnego obcy jest dowód z opinii tzw. superbiegłego, który miałby oceniać efekt pracy innych biegłych, konfrontować ich wyniki i wskazywać właściwy rezultat. Ocena opinii należy do Sądu, a w tym wypadku nie było żadnych istotnych przesłanek, by kwestionować opinię J. K..

Ubezpieczony w zarzutach do tej opinii (k. 261) wskazał, że biegły niezasadnie przyjął dolną granicę uszczerbku, a poza tym niewłaściwie zakwalifikował jąkanie, które według ubezpieczonego powinno być uwzględnione jako osobna pozycja chorobowa. Sąd uznał te zarzuty za niezasadne, ponieważ biegły wyczerpująco opisał stan zdrowia psychicznego ubezpieczonego i uzasadnił przyjęcie 5% uszczerbku. Biegły stwierdził, że w obecnym stanie psychicznym nie występują żadne znacznie nasilone dolegliwości, a ubezpieczony nie musi korzystać z pomocy psychiatrycznej lub psychologicznej – jedynie okresowo pojawia się niewielkie jąkanie, napięcie psychiczne, wspomnienia trudnych momentów misji. Biegły zauważył, że odstawianie leków przeciwlękowych daje dobre

rezultaty. Jednocześnie podkreślił, że jąkanie stanowi jeden z elementów rozpoznanych zaburzeń adaptacyjnych. Wyjaśnienia te stanowiły wystarczający kontrargument dla zarzutów ubezpieczonego.

Stosownie do § 17 ust. 4 rozporządzenia MON z dnia 8 sierpnia 2003 r. jeżeli wypadek albo choroba pozostająca w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej spowodowały uszkodzenie kilku kończyn, narządów albo układów, ogólny stopień uszczerbku na zdrowiu równa się sumie procentów uszczerbków ustalonych dla poszczególnych uszkodzeń, z ograniczeniem do 100%. Suma uszczerbków opisanych przez biegłych z zakresu ortopedii, neurologii i psychiatrii wyniosła 7%.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd, w oparciu o art. 477(14) § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości odpowiadającej 6 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przy uwzględnieniu dotychczas już orzeczonego uszczerbku 1%.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

9.01.2019